

Arrest

nr. 218 570 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15B bus 10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2018 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2014 diende verzoekster bij de Belgische diplomatieke post in Casablanca een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot S.M., van Marokkaanse nationaliteit, met verblijfsrecht in België.

Op 23 mei 2014 werd haar dit visum geweigerd.

Op 26 september 2014 beviel verzoekster van een dochter genaamd S.I., met Marokkaanse nationaliteit.

Op 14 januari 2016 diende verzoekster voor zichzelf en hun kind S.I. opnieuw een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met de heer S.M. Op 10 mei 2016 werd haar dit visum geweigerd omdat geen bewijs van behoorlijke huisvesting zou voorgelegd zijn.

Verzoekster kwam België binnen met een Nederlands visum voor kort verblijf (type C).

Op 15 juni 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 januari 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het (koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 15.06.2017 2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam B., S. (...)

Geboortedatum: (...)1992

(...)

En haar kind S.I. (...)2014°

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan samen met haar dochter het Rijk te zijn binnengekomen op basis van een Nederlands toeristenvisum. Zij hebben zich herenigd met de genaamde M.S. met wie betrokkene op 21.05.2012 te Marokko in het huwelijk getreden was. Hun dochter werd op (...)2014 geboren. Betrokkene beroept zich op Art 3 en 8 van het EVRM en op het Kinderrechtenverdrag. Wenst tijdens haar verblijf een duurzame lokale verankering ontwikkelen in de Belgische samenleving. Hangt samen met haar dochter moreel en financieel af van de echtgenoot en vader. Haar socio-economische belangen zijn in België, wil en kan werken, heeft een blanco strafblad en beging nooit een inbreuk tegen de openbare orde, wenst de Nederlandse taal te leren. Een verplichte repatriëring zou een verdwijning van de gezinscel betekenen. De aanvraag via het buitenland indienen is een tijdrovende procedure terwijl het kind beide ouders nodig heeft. Betrokkene beroept zich eveneens op het Arrest Chen.

In deze motivering schuilen geen buitengewone omstandigheden die betrokkene verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een D- visum gezinshereniging aan te vragen. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar echtgenoot en een kind heeft wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Op 15.01.2014 diende betrokkene te Casablanca /Marokko een visumaanvraag Type D in teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen op basis van art 10 VW. Op 23.05.2014 werd deze door de DVZ geweigerd gelet dat haar echtgenoot geen bewijs van voldoende inkomsten kon

voorleggen (werkloosheidsuitkeringen) teneinde het recht op verblijf voor zijn echtgenote te kunnen openen. Uit het dossier van betrokkene blijkt tevens dat er in 2015 een visumaanvraag type C voor Spanje aangevraagd werd (voor betrokkene en haar kind) maar deze eveneens uitdraaide in een weigering door de Spaanse collega's. Op 14.01.2016 diende betrokkene een nieuwe visumaanvraag type D in voor zichzelf en het ondertussen geboren kind, op 10.05.2016 werd deze door de DVZ eveneens geweigerd gelet dat haar echtgenoot geen bewijs van behoorlijke huisvesting voorlegde. Betrokkene kwam vervolgens het Schengengebied binnen op basis van een toeristisch C - visum voor een kort bezoek aan Nederland , maar heeft zich op basis van dit soort type visum in België gevestigd . Betrokkene beoogde een lang verblijf en heeft getracht de immigratiediensten te misleiden door een visum kort verblijf aan te vragen voor een ander land. Betrokkene voegde zich samen met haar kind bij de vader /echtgenoot en beroept zich hier onder andere nu op om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst. Betrokkene was zich bewust van haar illegale precaire situatie tijdens het verder uitbouwen van een gezinsleven en nestelde zich in illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de aanvraag vandaag vanuit België kan rechtvaardigen. Betrokkene bleek in staat een visumaanvraag in te dienen via haar bevoegde diplomatieke post in Marokko maar heeft nagelaten op basis van het juiste visum Type D te reizen en is vandaag verantwoordelijk voor de gevolgen van deze keuze. Uit deze historiek blijkt zeer duidelijk dat betrokkene in staat was haar visumaanvraag type D -gezinsherenging in te dienen via de bevoegde diplomatieke post en dat betrokkene vervolgens heeft getracht de procedure te omzeilen.

De elementen die wijzen op de integratie lijken positief (aanleren Frans en Nederlands, werkbereidheid..), maar vormen geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet. Deze zaken zullen een positieve invloed hebben om zich te vestigen eenmaal zij op reguliere wijze een aanvraag heeft ingediend, met name via een D- visum. Omtrent de integratie van betrokkene stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar kind moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als een buitengewone omstandigheden in de zin van art 9bis van de vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001,nr. 100.223) Deze redenering is van toepassing op het dossier van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)" Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).(…) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Franrijk ,§74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim

/België§43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Betrokkene beroept zich op het zogenaamde arrest Chen, hier kan geen toepassing van worden gemaakt gelet dat het kind niet Europees is maar tot op vandaag de Marokkaanse nationaliteit heeft. Betrokkene geeft aan dat indien de geijkte procedure gevolgd zou worden, dit een verdwijning van de gezinscel zou betekenen. Het staat betrokkene vrij om alleen met kind tijdelijk terug te keren, dan wel zich te laten vergezellen door haar echtgenoot. Anderzijds wordt het hoger belang van het kind niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen.. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Betrokkene beroept zich verder op het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK). Wat betreft de verdragsbepalingen van het IVRK, deze zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (der. RVS 82 juni 2001, nr. 97.206). Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206, RW nr. 107.068 van 22.07.2013).

Betrokkene is bezorgd dat zij, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, niet in het bezit zal worden gesteld van een visum en zodoende mogelijk achteraf niet meer naar België kan terugkeren. Binnen dit kader dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene effectief niet zou voldoen aan de wettelijke voorwaarden, een verblijf via een aanvraag ingediend vanuit het Belgisch grondgebied evenmin zal worden toegestaan. Het beoordelen van deze voorwaarden is hier niet aan de orde, dit betreft een afweging ten gronde. Tevens dient betrokkene eveneens rekening te houden met de wettelijk behandelingstermijn van een verblijfsaanvraag ingediend in België vanuit legaal verblijf, en geven deze termijnen ipso facto sowieso geen recht op verblijf(Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000). Het feit dat een zekere periode nodig is voor een behandeling van de aanvraag via het buitenland, vormt geen buitengewone omstandigheid in de zin van art 12 bis VW. Het gegeven dat betrokkene een jaar nodig zou hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken is enerzijds louter hypothetisch, anderzijds misplaatst gelet dat dit in casu geen nieuw visum voor België betreft; betrokkene is immers nooit in het bezit geweest voor een visum voor België (infra).

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen in plaats van via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst. Ook andere onderdanen van Marokko worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Betrokkene is 25 jaar oud waarvan zij ongeveer 24 jaar in Marokko verbleven zou hebben. Het is ondenkbaar dat zij in haar land van herkomst geen familie -en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken in het kader van haar visumaanvraag. De redenering dat betrokkene voor een korte tijd niet kan terugkeren gaat niet op. Betrokkene was duidelijk in staat een visumaanvraag in te dienen via een bevoegde diplomatieke post in het buitenland maar heeft nagelaten op reguliere wijze een nieuwe visumaanvraag gezinshereniging Type D aan te vragen en heeft gepoogd zich op basis van een toeristisch visum voor Nederland te vestigen. Betrokkene is bijgevolg vandaag volledig verantwoordelijk voor de gevolgen van deze keuze om de bepalingen van art 10 VW te hebben proberen omzeilen.

Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren.

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht"

Op 3 januari 2018 nam de gemachtigde ook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: B.

Voornaam: S.

(...)

Nationaliteit: Marokko

En haar kind S.I. (...)2014°

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:"

2. Over de ontvankelijkheid wegens intrekking

Uit het administratief dossier blijkt dat de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2018, door de gemachtigde werd ingetrokken op 24 april 2018. Ter zitting hierop gewezen gaan verzoekster en verweerder akkoord met de vaststelling van de Raad dat het beroep bijgevolg zonder voorwerp is en derhalve doelloos is geworden voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht in combinatie met artikel 12bis, § 3 en § 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteitstoets. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat zij ook artikel 22bis van de Grondwet en de artikelen 3 en 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (hierna verkort het Kinderrechtenverdrag) geschonden acht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"1.- De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid) (A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys&Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.).

De echtgenoot van verzoekster beschikt over een verblijfrecht in het Rijk van onbeperkte duur. De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 12bis §4

en 10 van de Vreemdelingenwet. Hoewel de verzoekende partij aan alle voorwaarden voldoet, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden aanwezig zijn teneinde toe te laten dat de verzoekende partij haar aanvraag in België indient in plaats van bij de diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst.

Het weze duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

2.-

Het feit dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoekende partij, al dan niet tijdelijk, gescheiden wordt van het gezin en dat de gezinskern hiermede zal aangetast worden.

Verzoekster heeft een dochter met haar huidige partner die thans tevens voltijds werkt. Bovendien is verzoekster hoog zwanger. De aanwezigheid van haar partner is een noodzakelijkheid. De beslissing is ook duidelijk niet genomen in het belang van het kind.

Verwerende partij past de wet niet op de juiste manier toe en houdt hierbij ook geen rekening met de juiste en relevante feiten van de zaak.

Aangezien artikel 8 EVRM bepaald:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen”.

Aangezien artikel 12bis, §7 VW. bovendien stelt dat er terdege rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekster absoluut géén gevaar vormt voor de openbare orde. Zij betwist evenmin dat verzoekster afdoende heeft aangetoond goed geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving. Dat verwerende partij in haar motivatie helemaal geen rekening heeft willen houden met de concrete situatie, de integratie van verzoekster, en de behoefte van haar kind(eren).

Er bestaan in casu buitengewone omstandigheden die een aanvraag tot verblijf in België op grond van artikel 10bis en 12bis § 3 VW. rechtvaardigen, m.n. de nood van het héél jonge kind (amper 3 jaar oud en binnenkort een baby) om dagelijks fysiek omgang met en steun te hebben van de moeder.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekster samen met haar dochter buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen. Dat de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden gegrond zijn, blijkt uit de bestreden beslissing. Waarom deze ingeroepen omstandigheden niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, blijkt evenwel niet uit deze beslissing.

Een visumaanvraag indienen via de diplomatieke en consulaire weg is een betrekkelijk lange procedure dewelke meer dan een ander half jaar kan duren. Gezien de héél jonge leeftijd van haar kind(eren), kan zelfs een tijdelijke terugkeer van meerdere maanden blijvende en ernstige gevolgen hebben voor haar mentale ontwikkeling.

In casu werd op onafdoende wijze rekening gehouden met de belangen van het minderjarige kinderen in het gezin van haar ouders.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed van de gezinssituatie op de hoogte is, wordt ten onrechte de gezinssituatie niet als buitengewone omstandigheid beschouwd.

Niet alleen artikel 8 E.V.R.M. dreigt in casu geschonden te worden, doch ook de specifieke rechtsregel vervat in artikel 12bis §7 Vreemdelingenwet, waarin expliciet staat vermeld dat terdege dient rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind.

Is het in het belang van de twee kinderen dat hun moeder, de verzoekende partij, voor een onbepaalde tijd naar Marokko dient terug te keren teneinde aldaar haar aanvraag tot verblijf in te dienen?
Iedere redelijke persoon antwoordt op deze vraag NEEN.

Wanneer het kind bovendien meegaat met de moeder, dan moeten ze de vader achterlaten. Aangezien de vader in het levensonderhoud van het gezin moet voorzien, is hij verplicht om in België te blijven en te werken.

De leeftijd van het kind is een relevante factor waarmee ook rekening moet gehouden worden (H.v.J. 27 juni 2006, Europees Parlement t. Raad, zaak C-540/09, 73-75). In casu werd er door verwerende partij hiermee totaal geen rekening gehouden.

Verder wordt er in de motivatie met geen woord gerept over de echtgenoot van verzoekende partij, dewelke ook een buitengewone omstandigheid vormt.

Het feit dat de echtgenoot van verzoekster de enige kostwinner is van het gezin in België en het gezin onderhoud vormt op zich al een buitengewone omstandigheid.

Men kan, redelijkerwijze, niet van de echtgenoot van verzoekende partij verwachten dat hij met het gezin terugkeert naar het herkomstland waar hij een nieuwe job zal moet zoeken met weinig kans op slagen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij heeft onderzocht welke gevolgen haar beslissing zal hebben ten aanzien van haar kind(eren).

De verzoekende partij heeft echter niet de intentie om de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Integendeel, het artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet laat toe om de aanvraag in te dienen bij het Belgische gemeentebestuur indien hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

De verzoekende partij vraagt de toepassing van dit wetsartikel.

In het arrest Abdulaziz, Cabales en Balkandali poneerde het EHRM het algemene beginsel dat een staat altijd het recht behoudt om controle uit te oefenen op de toegang van vreemdelingen op zijn grondgebied zolang dit gebeurt overeenkomstig de verdragsrechtelijke bepalingen (EHRM, 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. VK).

Vervolgens tracht verwerende partij zijn beslissing te gronden op de vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Hier gaat verwerende partij kort door de bocht door géén rekening te willen houden met de concrete elementen van de zaak (zie supra) en artikel 10bis en 12bis § 3 VW dewelke, wanneer de voorwaarden vervuld zijn en buitengewone omstandigheden bestaan, de mogelijkheid geeft aan de bevoegde overheid om de betrokken persoon toe te laten in het Rijk zonder evenwel er een tijdelijke scheiding voor nodig zou zijn.

3.-

Verder stelt verwerende partij dat artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind geen directe werking heeft. Het kinderrechtenverdrag moet in casu samengelezen worden met artikel 8 EVRM en artikel 12bis § 3 VW. Het aanhalen van artikel 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind is in deze context en gezien de jonge leeftijd van het kind uiteraard niet misplaatst, aangezien het de recht van het kind waarborgt om (continu) samen te leven met zijn of haar ouders.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Eveneens hebben zij het recht op in de nabijheid van hun beide ouders op te groeien.

Het terugsturen van de verzoekende partij naar haar land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van het kind met haar vader.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.”

Deze rechten zijn ook in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven. De vader van het kind en de verzoekende partij hebben onbeperkt verblijfsrecht in België. Zij genieten tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

In de bestreden beslissing wordt zelfs gesteld:

Door kind van haar vader te verplichten voor onbepaalde tijd gescheiden te leven, verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken ook het kind om van één van hun ouders voor onbepaalde tijd gescheiden te leven.

Het moge duidelijk zijn dat de rechten van het kind sowieso geschonden zal worden, aangezien ze sowieso van één van beide ouders voor onbepaalde tijd gescheiden zal leven.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd. Het is niet in het belang van het kind om ze te scheiden van hun vader. Het is eveneens niet in het belang van de echtgenoot van verzoekster, die zijn werk zal dienen te combineren met het huishouden.

Verder kan verzoeker dienstig verwijzen naar recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

a) Dat het belang van het kind doorslaggevend is werd recent nog maar bevestigd in een arrest van het Europees Hof (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

« En l'espèce, la question à examiner est plutôt celle de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités néerlandaises étaient tenues en vertu de l'article 8 d'octroyer un permis de séjour à la requérante afin de lui permettre de mener sa vie familiale sur leur territoire. La présente affaire concerne donc non seulement la vie familiale mais aussi l'immigration. Pour cette raison, elle doit être examinée sous l'angle d'un non-respect par l'État défendeur d'une obligation positive lui incombant en vertu de l'article 8 de la Convention (Ahmut c. Pays-Bas, 28 novembre 1996, § 63, Recueil des arrêts et décisions 1996-VI). Ce faisant, la Cour tiendra compte des principes cidessous, rappelés en dernier lieu dans l'affaire Butt c. Norvège (no 47017/09, § 78, 4 décembre 2012, et autres références citées). (...) Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et Xc. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité (...)»
(EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland)

Het Hof benadrukt dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind.

De bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij geen of minstens onzorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar het hoger belang van het kind. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij bij het onderzoek van de aanvraag toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis §7 Vw., waarbij verwerende partij wordt verplicht rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Dat het ontegensprekelijk vaststaat dat het kind ernstige schade zal lijden zodra haar gezinscel wordt verbroken. Dat de buitengewone omstandigheid erin bestaat dat zodra verzoekster in haar land van herkomst haar aanvraag indient, het schoollopen van het kind op een abrupte wijze en voor onbepaalde duur wordt onderbroken.

Dat verzoekster absoluut geen rekening heeft willen houden met haar gezinssituatie, resp. het hoger belang van het kind, bij de beoordeling van haar aanvraag. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

De verwerende partij geeft blijk niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen.

Zij heeft weet van de ernstige en bewezen aanwijzingen die de bestreden beslissing zouden kunnen raken aan voorgenoemd fundamenteel recht. Het kwam haar toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing, het administratief dossier. De bestreden beslissing en het dossier bevatten geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt.

Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt. Integendeel uit de elementen van de zaak lijkt het alsof dat de verwerende partij, zonder rekening te houden met de relevante feiten, er alles heeft aan gedaan om toch maar een negatieve beslissing te nemen.

" ... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... " (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten. De motiveringsbeginsel is aldus geschonden.

4.-

Verder zou verzoekster volgens verwerende partij de immigratiediensten hebben misleid door en visum kort verblijf aan te vragen voor Nederland, quod certa non. Verwerende partij stelde onterecht het volgende:

"Betrokkene was zich bewust van haar illegale precaire situatie tijdens het verder uitbouwen van een gezinsleven en nestelde zich in een illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de aanvraag vandaag vanuit België kan rechtvaardigen. Betrokkene bleek in staat een visumaanvraag in te dienen via haar bevoegde diplomatieke post in Marokko maar heeft nagelaten op basis van het juiste visum Type D te reizen en is vandaag verantwoordelijk voor de gevolgen van deze keuze. Uit deze historiek blijkt zeer duidelijk dat

betrokkene in staat was haar visumaanvraag type D -gezinshereniging in te dienen via de bevoegde diplomatieke post en dat betrokkene vervolgens heeft getracht de procedure te omzeilen."

Dat deze onjuiste stelling absoluut geen afbreuk doet aan haar rechtsgeldige aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 12bis, §1, 3° Vw. Voor zover er een wetsontwijking zou hebben plaatsgevonden, betwist verwerende partij NIET dat verzoekster de vreemdelingenwet niet heeft ontdoken, zelfs integendeel, zodat derhalve moeilijk sprake kan zijn van enige bedrieglijke misleiding. Verzoekster betwist formeel dat zij de immigratiediensten trachtte te misleiden. Integendeel, verzoekster is op een wettelijke manier het Rijk binnengekomen! Verzoekster is formeel en wendt alle wettelijke middelen om zich bij haar echtgenoot te kunnenervoegen. Wat er ook van zij, er is absoluut geen sprake van wetsontduiking of misleiding. Laat staan dat verwerende partij enig bewijs van haar bewering heeft voorgelegd.

5.-

Tot slot heeft verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster geweigerd omwille van ontvankelijkheidsredenen. Volgens haar zou de aanvraag onontvankelijk zijn, quod non. Verzoekster heeft ter staving van haar aanvraag conform artikel 12bis alle vereiste stukken neergelegd en de buitengewone omstandigheden aangetoond, teneinde haar aanvraag onontvankelijk zou zijn. Verwerende partij motiveert echter haar beslissing tot onontvankelijkheid door te stellen dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden, die verhinderen dat verzoekster haar aanvraag het land van herkomst kan indienen, niet werden aangetoond.

Dat de buitengewone omstandigheden erin bestaan dat verzoekster hoogzwanger is en elk moment kan bevallen. Dat haar echtgenoot, dewelke meer dan 10 jaar wettig verblijft in het Rijk, een vaste betrekking heeft om zijn gezin te kunnen onderhouden. Dat het kind school loopt te Borgerhout. Dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om haar aanvraag in te dienen, nu zij elk moment kan bevallen. Dat verzoekster moreel en financieel afhankelijk is van haar echtgenoot. Dat artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder het recht heeft op de eerbiediging van haar gezinsleven. Dat een terugkeer naar haar land van herkomst ertoe zal leiden dat het gezinscel wordt doorbroken en het gezinsleven wordt onderbroken voor een onbepaalde tijd. Dat een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet in het belang is van het kind, dewelke regelmatig school loopt in een Vlaamse school.

Dat uit de beslissing niet blijkt waarom geen toepassing kan gemaakt worden van artikelen 3 en 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheden.

Dat hoewel artikel 8 EVRM geen vrijgeleide mag zijn om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, verzoekster en diens gezin het recht heeft op een gezinsleven vermits dit artikel een rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Verwerende partij veegt de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden van tafel door te stellen dat deze omstandigheden niet werden gestaafd.

Dat verzoekster weldegelijk stukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat verzoekster zich in dergelijke buitengewone omstandigheden bevindt.

Dat verzoekster bij haar huidig ingesteld beroep eveneens de stukken bijvoegt ter staving van de aangehaalde buitengewone omstandigheden, waaruit effectief zal blijken dat deze omstandigheden zich voordoen.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Gelet op de aangehaalde elementen, heeft verwerende partij haar motiveringsplicht manifest geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ook bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term “afdoende” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar individuele specifieke situatie. Zij meent dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt die rechtvaardigen dat zij haar verblijfsaanvraag in België kon indienen op grond van de artikelen 10bis en 12bis, § 3 van de Vreemdelingenwet zodat haar aanvraag ontvankelijk is. Ze wijst er namelijk op dat zij met haar echtgenoot, die hier thans voltijds werkt, een dochter heeft van amper drie jaar oud die hier school loopt en dat ze bovendien hoogzwanger is. Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing impliceert dat zij al dan niet tijdelijk zal worden gescheiden van haar gezin en dat hierdoor de gezinskern zal aangetast worden. Ze stelt dat een visumaanvraag indienen via de diplomatieke of vertegenwoordiging in het herkomstland een lange procedure is die meer dan anderhalf jaar kan duren. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Verder haalt zij nog aan dat zij niet getracht heeft de immigratiediensten te misleiden, dat zij absoluut geen gevaar vormt voor de openbare orde en dat geen rekening werd gehouden met haar integratie.

De Raad beoordeelt de beweerde schending van de genoemde beginselen in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

5° [...]

6° [...]

7° [...]

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° [...];

2° [...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° [...].

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, §

1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet de echtgenote van een derdelander met een onbeperkte machtiging tot verblijf van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. Zo moet een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Het gemeentebestuur moet zich dan onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de gemachtigde.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, bij haar aanvraag tot gezinshereniging van 15 juni 2017, als buitengewone omstandigheden heeft gewezen op haar huwelijk met de heer M.S., die duurzaam verblijfsgerechtigd is in België en op hun gemeenschappelijke dochter die op (...) 2014 werd geboren. Betrokkene beriep zich op artikel 8 van het EVRM en op het Kinderrechtenverdrag en stelde tijdens haar verblijf een duurzame lokale verankering te willen ontwikkelen in de Belgische samenleving. Verzoekster haalde aan samen met haar dochter moreel en financieel af te hangen van de echtgenoot en vader, dat haar socio-economische belangen in België zijn, dat ze wil en kan werken, een blanco strafblad heeft en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, en dat ze de Nederlandse taal wenst te leren. Een verplichte terugkeer naar het land van herkomst zou een verdwijning van de gezinscel betekenen. Verzoekster wees erop dat een aanvraag via het buitenland indienen een tijdrovende procedure is terwijl het kind beide ouders nodig heeft en beriep zich eveneens op het arrest Chen van het Hof van Justitie.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is omdat zij niet heeft aangetoond zich te bevinden in buitengewone omstandigheden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de gemachtigde daarbij zeer uitgebreid is ingegaan op alle elementen die verzoekster als buitengewone omstandigheden had aangehaald, en dat verzoekster er niet in slaagt deze motivering te weerleggen. Met name motiveerde de gemachtigde dat verzoekster op 15 januari 2014 en op 14 januari 2016 al een visum type D heeft aangevraagd in haar land van herkomst en dat zij eveneens vanuit Marokko een visum type C heeft aangevraagd, zodat duidelijk blijkt dat zij in het verleden wel degelijk in staat was via haar bevoegde diplomatieke post in Marokko een visumaanvraag in te dienen. De Raad merkt op dat verzoekster in het verzoekschrift niet aantoont waarom het voor haar nu toch niet mogelijk zou zijn opnieuw een aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst. Verzoekster heeft zich tegen dit sterk argument van de gemachtigde niet verweerd.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat zij hoogzwanger is en dat haar man hier ondertussen voltijds werkt, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij het bestuur van deze elementen op de hoogte had gebracht voordat de bestreden beslissing werd genomen, zodat de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Wat verzoeksters betoog betreft dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en met haar gezinsleven, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 22bis van de Grondwet, dat onder meer bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, is een algemene bepaling die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). Bij gebrek aan directe werking kan verzoekster zich niet op deze bepaling beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Ook waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 9 van het IVRK, moet aan deze bepalingen een directe werking worden ontzegd aangezien deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepaling zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Verzoekster kan de rechtstreekse schending ervan niet dienstig inroepen (RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). Ook al kan aangenomen worden dat de lidstaten bijvoorbeeld wat artikel 3 betreft alles in het werk moeten stellen om erover te waken dat het hoger belang van het kind de primordiale overweging is bij het nemen van beslissingen, wordt in de artikelen 7 en 9 klaarblijkelijk verwezen naar de verwezenlijking van de rechten *“in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures”* of *“in overeenstemming met het nationale recht.”* Hieruit blijkt zeer duidelijk dat een omzetting in nationaal recht is vereist, zodat men zich niet rechtstreeks op die bepalingen kan beroepen. Ten overvloede blijkt dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet op absolute wijze garandeert dat het kind niet van een ouder wordt gescheiden. Het artikel voorziet niet enkel dat dit kan in een situatie waarin dit in het belang van het kind zou zijn, maar ook dat in geval van maatregelen door de staat, zoals een verwijdering, die staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen moet verstrekken over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden.

Verzoekster voert echter terecht aan dat ook in het licht van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. In casu wordt in de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot en hun dochter S.I. niet betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verzoekster stipt geheel terecht aan dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. De Raad wijst er daarbij op dat met name uit het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014, dat verzoekster ook citeert, blijkt dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *"the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »* En verder *"It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality,*

feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120). In het kader van de proportionaliteit stelde het Hof verder als volgt: *"Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 novembre 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.* » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144).

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden, zoals verzoekster aangeeft. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde de vereiste belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM wel degelijk heeft gemaakt en daarbij ook op voldoende wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Daarbij heeft hij eerst aangestipt dat verzoekster, die het land binnenkwam met een toeristisch C-visum voor een kort bezoek aan Nederland, zich bewust was van haar precare illegale situatie tijdens het verder uitbouwen van haar gezinsleven. Verder heeft hij vastgesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst om daar de verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gemachtigde heeft er ook op gewezen dat het verzoekster vrij staat om alleen met haar kind terug te keren, dan wel zich te laten vergezellen door haar echtgenoot. Anderzijds wordt volgens de gemachtigde het hoger belang van het kind niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, nu moderne communicatiemiddelen toelaten om contact te blijven onderhouden en een tijdelijke fysieke aanwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer als een gezin zou kunnen functioneren. Waar verzoekster aanhaalt dat een aanvraag indienen in het herkomstland zou impliceren dat het schoollopen van haar kind op een abrupte manier en voor onbepaalde tijd wordt onderbroken, merkt de Raad op dat verzoeksters dochter, die op (...) 2014 werd geboren, nog niet schoolplichtig is, terwijl verzoekster ook niet aantoonde dat zij niet tijdelijk in Marokko naar school zou kunnen gaan, indien gewenst. Waar verzoekster nog stelt dat een visumaanvraag vanuit het land van herkomst een betrekkelijk lange procedure is die meer dan anderhalf jaar kan duren, stipt de Raad aan wat hierover werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, namelijk dat het feit dat een zekere periode nodig is voor de behandeling van een verblijfsaanvraag geen buitengewone omstandigheid vormt. Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt genomen. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag kan deze termijn weliswaar twee maal met drie maanden worden verlengd, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in haar situatie sprake zou zijn van een dergelijk complex karakter. Bovendien weze het herhaald dat de gemachtigde terecht concludeert dat verzoekster in het verleden reeds een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende met hun kind vanuit de bevoegde post in het buitenland, waardoor zij bewees dat zich alvast toen daar geen buitengewone omstandigheden tegen verzetten. Dat er thans andere omstandigheden zijn, die mogelijks tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden, zoals bv. de voltijdse baan van de echtgenoot of een tweede zeer jong kind, lagen niet voor op het ogenblik van de bestreden beslissing zodat de Raad hier geen rekening mee kan houden in het kader van huidig beroep. Integendeel, uit de stukken gevoegd bij de aanvraag bleek dat de referentiepersoon op dat ogenblik geen voltijdse baan had, er blijkt uit het administratief dossier ook niet dat verzoekster de gemachtigde van een wijziging hieromtrent voor het nemen van de beslissing heeft op de hoogte gebracht.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde de vereiste belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM op een kennelijk onredelijke manier zou hebben gemaakt of hierbij onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Wat de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat een loutere vermelding van deze bepaling niet volstaat om als een buitengewone omstandigheid te worden weerhouden, terwijl verzoekster heeft nagelaten haar bewering dat de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden te staven met een begin van bewijs. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt dus wel uit de bestreden beslissing waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aanstipt dat de gemachtigde geen rekening heeft willen houden met haar concrete situatie en haar integratie, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State, dat de elementen die wijzen op de integratie wel positief lijken en een positieve invloed zullen hebben zodra verzoekster op reguliere wijze een aanvraag heeft ingediend, namelijk via een D-visum, maar dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. De Raad stipt aan dat hetzelfde kan worden gezegd over verzoeksters opmerking dat zij nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde.

Verzoekster betwist verder nog dat zij heeft getracht de immigratiediensten te misleiden of wetsontduiking te hebben gepleegd door geen visum type D aan te vragen, maar met een C-visum voor Nederland het Rijk binnen te komen. Zij stelt op een wettelijke manier het Rijk te zijn binnengekomen en alle wettelijke middelen aan te wenden om haar echtgenoot te kunnen vervoegen. De Raad merkt op dat de gemachtigde geen gewag heeft gemaakt van wetsontduiking en betwist de legale binnenkomst niet, maar de opmerking omtrent het misleiden van de immigratiediensten heeft gemaakt in het licht van de vaststelling dat verzoekster in het verleden reeds in staat was herhaaldelijk een visum type D aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst en ook nu een lang verblijf in België beoogde, maar een visum voor kort verblijf heeft aangevraagd voor een ander land. Verzoekster betwist niet dat zij een lang verblijf beoogde in België in plaats van een kort verblijf in Nederland en verduidelijkt ook niet om welke andere reden zij het visum type C zou hebben aangevraagd dan om België binnen te komen en vervolgens een aanvraag in te dienen op grond van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Nu verzoekster ook geen buitengewone omstandigheden aannemelijk maakt voor het indienen van de aanvraag gezinshereniging in haar land van herkomst, acht de Raad de conclusie van de gemachtigde dan ook niet kennelijk onredelijk dat zij heeft geprobeerd de procedure zoals bepaald in artikel 10 van de Vreemdelingenwet te omzeilen.

Waar verzoekster ter zitting ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 211.109 van de Raad van 17 oktober 2018, merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de feiten van onderhavige zaak gelijk zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het genoemde arrest, waarin werd vastgesteld dat voor de betrokken vreemdelinge, die op grond van haar traditioneel Senegalees huwelijk niet voldeed aan de inhoudelijke voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een van de mogelijke "geijkte wegen" vormde om een verblijfsrecht in België te bekomen.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet of niet heeft gestoeld op een voldoende zorgvuldig onderzoek. Een schending van de genoemde beginselen en aangevoerde wettelijke of verdragsbepalingen wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk wegens intrekking van de beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES